

8°
INDO-CHINOIS

2193

BINH-SON THU-XA

Vu pour de l'adl
légal le 24 Nov 1935
2 exemplaires
Tf

SO 1

GIA 3 XU

8° Indoch.
2193

THUY HU VA TUC THUY HU

Thủy - Hử là một bộ nghĩa - hiệp tiểu - thuyết Tàu hay, ai cũng công nhận như thế. Nhưng giá sử có người hỏi bạn; Thủy-Hử hay ở chỗ nào, bạn tất khó trả lời, và nếu chỉ đọc lướt qua, bạn chưa chắc đã biết rõ cái hay của Thủy-Hử ở đâu.

Nói thế, không phải kẻ viết chuyện này tự phụ hiểu Thủy-Hử là hơn bạn! Cái hay của Thủy-Hử vô-cùng, ai dám quả quyết đã thấu triệt hết dụng ý của tác-giả Thi-nại-Am tiên-sinh.

Chỉ vì bộ Tục Thủy-Hử bỏ cứu vào những chỗ khuyết điểm của truyện Thủy Hử, khác nào ngày với đêm, đi liên nhau chầm-chập. Có biết cái hay của Thủy - Hử, mới thưởng-thức Tục Thủy-Hử được. Nếu trước khi trả lời câu hỏi: Vì sao viết chuyện này, xin giải-bày chút cá n, khi tôi đọc hết bộ đệ ngũ tái-tứ của nước Tàu.

Trăm tám người linh một rề hào

Nằm trên rượu thịt gỏi thương đao.

Xưa nay việc lớn phương này cả,

Tư sĩ Vương-Luân có kẻ nào!

Khi vào thời vua Triết-Tôn nhà Tống chính-trị khắc: quan lại tham-ô; những kẻ vô tài nhẩy lên nắm quyền bính nơi miếu Đường. Những người yếu kém bị ức hiếp nổi oan kêu trời khôn thấu.

Bây giờ ở Sơn đông có một bọn hơn trăm anh-hùng họp nhau trên một dãy núi, chiêu quân tậu ngựa, đem binh lực chống lại Triều-đình nhà Tống. Họ toàn là những người bị tù tội tay đã nhuộm máu những kẻ gian tham, dâm bẩn. Họ là những dân lương thiện mà không biết bao nỗi uất ức đã làm cho trái tim biến thành sắt đá. Họ tìm một nơi liên, để mưu cuộc sống

do ngoài luật phép, ngoài vòng thê lực của quân - quyền Người đời với họ đều là anh em.

Non sông với họ, là của chung muôn người. Những tư tưởng xã hội ấy phô diễn một cách kín đáo đến nỗi nhiều người đọc Thủy Hử chỉ biết hoặc khoái trá với Vũ Tùng, hoặc cười cợt cùng Lý Quì hoặc thán phục mưu cơ của quân sư Trí đa Tinh Ngô Dụng mà thôi,

Còn cái mầm của thuyết dân quyền, tư tưởng đánh đổ quân chủ ẩn náu trong Thủy Hử mấy người biết đến?

Cho nên muôn thực hiệu Thủy hử phải đọc như nhà nhà thí sĩ đã ngâm câu :

Xưa nay việc lớn phùng này cả.

Ấy cũng vì sơ ảnh hưởng của bộ tiểu thuyết hay như thế có hại cho nên quân chủ Trung Quốc, một văn sĩ về phái bảo hoàng mới đã viết Đảng khâu Chí để ngâm ngấm tôn - quân. Trong Đảng khâu Chí, bao nhiêu anh hùng của Thủy Hử tác giả đều bắt chết, chết sạch Sự vô lý ấy khiến người đọc ai cũng phải bất bình mà tự hỏi : có thể như thế được không ?

Không ! Tục Thủy Hử trả lời. không ! Những bậc anh hùng bản lĩnh cao cường, tư tưởng siêu việt, không khi nào chịu chết vì những nhân vật có thủ đoạn tâm thường trong Đảng khâu Chí. Sau cuộc tụ nghĩa ở Lương sơn Bạc họ còn hành động. Họ còn ghi vết chân trên miền Bắc nước Tàu.

Bộ Tục Hử này đến bây giờ mới ra đời, là vì ngày nay người ta mới được tự do phô diễn tư tưởng. Do một nhà danh sĩ Tàu viết, đương ân hành sắp ném tung trước gió những bức tranh tuyệt tác, thì quân. Nhặt phá Thượng Hải, nhà Thương Vụ ân Thư Quán đương định phát hành, Tục thủy Hử phút bỗng biến thành đồng than tro ! Tiếc thay !

May sao tình cờ tôi được quen biết Lương Bộ Vân tiên sinh trong bước giang hồ, Lương tiên sinh có được

đọc bản thảo của Tục Thủy Hử. Trong lúc chúng bước truân triền, người đem những truyện hùng tráng để khuyến khích tôi những phen ngã lòng thời-chí, tôi được cái hân hạnh nghe hết chuyện Tục Thủy Hử.

Lương Bộ Vân ! Tiên Sinh nay là về Bắc Phương. Một gánh thuốc cao với một tâm hồn du tử, chắc đã đưa Tiên Sinh tiêu dao trên triêu sông Hoàng hà, sông Dương Giang Bộ Tục Thủy Hử ngày nay ra đời, Tiên Sinh có biết. Mấy lời nói đầu này xin để kỷ niệm cái tình bạn vong niên của Tiên Sinh đối với tôi, và để tặng Lương hồn Tiên Sinh nêu người đã xa chơi Lạc Quốc.

Tục thuy hu

Tan - Hiến

HÔI - THỨ NHẤT

Vùng Lương Sơn, hai tráng sĩ bất hòa

Thành Đông Kinh, một anh hùng cất quân

Vùng Thái Dương sắp tỏ đỏ một góc trời.

Trong làn sương mù gần tàn, một chiếc thuyền nhỏ lướt trên mặt đầm Lương Sơn phẳng lì như mặt gương bạc. Đứng trên mũi thuyền, một người mặc áo đạo nhân, cốt cách thanh kỳ, trông về phía Sơn trại lúc đó vẽ một nét mờ trên da trời xám nhạt của mùa đông. Cặp mắt người đầm đầm như người đương quan tâm đến một việc gì.

Hồi lâu, người ấy quay lại bảo vị tráng sĩ đương cầm đầu chèo thuyền đang khoang lái ;

— Hiến đệ chèo mau, ta về sớm chắc bắt được anh em đương còn ngủ. Ta sẽ trách họ chệnh máng việc quân.

Vị tráng sĩ đang sau lái gạt đầu, ra tay chèo mạnh. Con thuyền phăng phăng rẽ nước, trong khoảnh khắc tới gần thủy trại. Người đứng mũi thuyền lăm bắm.

— Hừ ! Đi qua tru điếm Chu Quý, đã bắt được một bọn say rượu. Nay về tới thủy trại cũng chẳng thấy ma nào ra tuần. Họ thái bình thật ! Vị tráng sĩ sau thuyền cất tiếng gọi hai ba lần. Mãi sau mới thấy mặt nước động sóng, cửa thủy trại hé mở, một chiếc thuyền nhỏ mũi ra ngoài. Trong khoang thuyền, một người to lớn mắt nhắm mắt mở thò đầu hỏi ;

— Thuyền nào ?

Người đứng mũi thuyền nhỏ đáp :

— Ta đây ! Trương hiền đệ canh phòng thủy trại xiềng năng nhi .

Người trong thủy trại dụi mắt nhìn ra, reo lên một tiếng :

— Quân sư đã về ! Ai như Nguyễn hiền đệ sau lái đó ?

Quân sư ! Quân sư trí đa tình Ngô Dụng cau mày Nhưng trước mặt đoàn thủy quân đang lục tục kéo ra để nghênh tiếp quân sư, quân sư ôn tồn bảo Lãng-Lý-Bạch-Điền-Trương-Thuận :

— Hiền đệ ra lệnh cho bốn mặt thủy trại nghiêm phòng cẩn mật, rồi lên núi có việc.

Trương Thuận toan hỏi chuyện, nhưng Ngô-Dụng đã quay lại bảo người tráng-sĩ sau lái :

— Tiểu thất hiền đệ ở lại đây điều bát thủy quân .

Nguyễn Tiểu thất vâng lời. Ngô-dụng bước sang thuyền một tên lâu-la, ghé vào chân núi. Theo con đường vòng chữ chi, quân-sư lên sơn trại .

Qua mỗi lần cửa ải, Ngô-Dụng lại phải đứng gọi hồi lâu mới có người ra mở. Thì ra chỗ nào, quân lính cũng còn đang say mê trong giấc điệp .

Có lẽ cũng vì trời còn quá sớm. Tuy những tia lửa hồng đã làm hừng phía chân trời đông. nhưng vùng ô còn lẩn lút.

Lên tới Trung Nghĩa Đường, quân sư một mình tân ngần đứng ngắm phong cảnh trước mắt. Dưới chân một làn nước trắng mênh mông như mặt biển. Đỉnh núi Lương sơn đột khởi giữa vùng sâu tựa hồ một vị thiên Thần .

Bốn bề yên lặng như tờ. Vì có lời của quân sư, nên lâu la các cửa ải dưới không dám thông báo cho các vị đầu lĩnh trên núi biết. Mọi người vẫn ngủ !

Ngô Dụng thở dài nói một mình :

Thê mới biết quân được lắm sinh lời, tướng hóa kiêu tât sao nhãng binh sự, Ta không mau về thì hỏng việc lớn !

Nói đoạn, một mình lững thững đi ra sau trại, theo đường

nhỏ lên đỉnh núi.

Phong cảnh quen mắt, trong giây lát làm tâm khuấy lòng phiêu gác tâm sự một bên, quân sự nghĩ tâm trí trong cảnh bình minh rực rỡ của trời mây nước. Cái mặt nghiêm nghị của kẻ xưa nay chỉ xuy tính sự quân, mai phục tìm những mưu hiểm để tàn sát quan binh, bây giờ tươi tỉnh và cảm động.

Lã vi từ biệt anh em xuống núi để về dò xét tình thế Tông Trileu, Ngô dụng đi vắng đã non một năm. Nay trở về Lương Sơn, quân sự có cái cảm giác băng khuâng sung sướng người đi xa lâu ngày trở lại quê nhà.

Mà Lương Sơn Bạc, đối với quân sự, chính là một quê hương thứ hai, quê hương châu chính!

Ở đây, xa cái đời tham bí, quan lại không phiên nhiều, vua chúa cũng vô quyền, ra vào mặc sức tự do, dầu cho nơi cất đồn rau nào sánh tấy!

Bởi những lẽ đó, nên dòng đã tám tháng trời trú ngụ tại Đông kinh để mưu việc lớn, hồn quê có sức động quân sự Ngô dụng có nhớ, cũng chỉ nhớ cảnh Lương Sơn Bạc mà thôi.

Ở đâu được tự do là quê hương ở đây.

Tuy nhiên,

Rừng xanh không phải là nơi nương mình!

Đây, dầu sao, cũng chỉ là nơi tạm trú. đứng tu mi muôn mở mắt với đời, có lẽ nào ru rú mãi tròn sơn lâm này!

Đương lúc tâm hồn rào rạt, bỗng tiếng trống ở Tự nghĩa sảng vang động âm âm. Quân sự Ngô dụng vừa đứng dậy thì, một bọn mây chục người trèo lên, vừa đi vừa nói ồn ào. Sô là lúc Ngô Dụng một mình lên đỉnh núi, mây tên lâu la vội chạy vào thông báo với Đại đầu Lĩnh Tông Giang. Thầy nói quân sự đã về, Hắc tam lang vội vùng trở dậy, ra tự nghĩa sảng sai quân đánh trống họp anh em.

Các vị đầu lĩnh hải còn ngủ, nghe tiếng trống đánh rất khẩn cấp, vội mắt nhắm mắt mở kéo nhau ra tụ nghĩa sảnh hỏi có việc gì.

Tông giang nói :

— Quân sư đã về :

Các anh em đều xúm lại nhao nhao lên hỏi :

— Đâu ? Quân sư đâu ?

Tông giang nói :

— Ngô hiền đệ về trại, thấy chúng ta còn ngủ không ra, ngênh tiệp, phát giận mà đi lên chơi trên đỉnh núi rồi !

Non một trăm vị đầu lĩnh nghe nói đều có vẻ lo sợ là vì lúc Ngô dụng ra đi, có dặn anh em ở nhà phải siêng việc binh, uống ít rượu.

Vậy mà nay Ngô-Dụng về, anh em say rượu ngủ lì không ai biết, tất bị Ngô-Dụng trách oán.

Nhưng tình bằng hữu dẹp hết mọi ý nghĩ lo ngại.

Anh em ai nấy bốn hờ kéo nhau đi tìm Ngô Quân Sư.

Lên tới đỉnh núi, gặp Ngô-Dụng vừa sắp bước xuống.

Ngô Dụng định làm mặt nghiêm khắc, nhưng trông thấy anh em, cảm tình súc động, tươi cười chào Tông Giang cùng cả bọn :

— Chư vị huynh-đệ ở nhà vô sự đây chứ ?

Tông Giang thay mặt anh em nói :

— Quân Sư đi vắng lâu ngày, các anh em và tôi xiết bao mong nhớ ! Xin mau về đại sảnh uống chén tẩy trần !

Ngô Dụng mỉm cười mà rằng :

— Các anh em ở nhà uống còn thêm hay sao mà chưa chi đã bàn chuyện uống rượu !

Lư Tuân nghĩa đáp :

— Chả nói đâu gì Quân Sư, từ ngày tiên-sinh xuống núi, anh em ở nhà chả có công việc gì làm, chỉ ngày hai bữa rượu uống trần rồi ngủ !

Ngô Dụng nhìn các anh em. Ai nấy vẻ uể oải hiện

ra trước mặt. Sự ăn không ngồi rồi đã làm cho hầu hết mình óc nặng nề, dáng điệu nhọc nhằn như không còn cất bước, hình như chỉ còn là cái bóng của những vị anh hùng thua trước mấy lần tung hoành miền Thái Sơn Đông.

Hoa hoà thương Lỗ trí Thâm đứng lâu có lẽ nặng cái bụng phệ, liền ngồi xuống một tảng đá. Thế là các anh em, từ Tông Giang, Lư tuân Nghĩa, đến Thời Thiên Bạch Thắng, cùng bắt trước tròn chỗ ngồi xuống, một lượt riêng một mình Quân Sư Ngô Dụng đứng trơ!

Tông Giang lên tiếng hỏi trước:

— Quân Sư đi đã lâu, dò xét được những gì, xin cho anh em biết.

Ngô Dụng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

— Tôi cùng Tiểu Thất biểu-đệ xuống Đông kinh vào hồi đầu xuân. Cứ bề ngoài mà coi, thì thiên hạ thái bình, muôn dân lạc nghiệp chiếu nhà Tống đương hồi bình tự. Nhưng xét kỹ, vẻ yên lặng... vẻ yên lặng đó chỉ như mặt nước bề lớn, sóng nổi lúc nào không biết. Hiện nay Sái Kinh đương điều binh khiển tướng, chiêu tập các bậc anh tài toàn quốc, ngoài mặt da dẳng lo giữ nước nhưng kỳ thực chính là để âm mưu chiếm đoạt cơ nghiệp nhà Tống. Cái chương trình Sái Kinh là trước hết sai quân đi chinh phạt các nơi, để thi oai thiên hạ. Rồi nhân Tống đề suy nhược, sẽ bắt nhường ngôi cho con mình là Sái thiệu Hồng. Ấy chính là theo bước đường Tào Tháo ngày xưa! Quân điều phạt chỉ cuối tháng này là tới đây, vậy nên tôi phải về để cùng anh em định phương lược đối phó.

Lý quí đang ngồi, đứng phắt ngay giậy vỗ đùi mà rằng:

— Nêu vậy hay! Chuyện này tôi lại được giết người!

Tông đại ca! Tôi xin đi tiên phong, một đứa đến giết một đứa, mười đứa đến giết mười đứa!

Tông Giang quát mắng:

— Bất cứ việc gì người cùng nói leo vào! Im ngay!

không chuyên này ta bắt người ở nhà giữ trại.

Lý qui cụt hứng, chép miệng nói :

— Thôi vậy ! Các đại huynh cứ việc ra trận, cho chúng nó bắt giết, tôi ở nhà càng được uống rượu !

Các vị hảo hán cùng cười ô ! Tống Giang đứng dậy nói :

Hôm nay quân sư đã về, phải mở một tiệc tẩy trần thực to mới được.

Bèn cùng nhau xuống Tự Nghĩa sảnh, mời trông hợp các lâu la chào mừng quân sư, rồi sai giết châu mò lợn yên - ẩm.

Trong tiệc rượu, Ngô dụng nâng chén nói :

— Từ khi anh em hội hợp ở đây nhờ thủ đoạn cao cường và cùng giềng một lòng thi hành đại nghĩa, xa gần đều mật vía, quan binh không dám phạm tới Lương Sơn Bạc, mấy năm trời nay chúng ta chẳng bận bịu chi tới việc binh nhung. Vì vậy, xem ra anh em cũng có ý chán nản, Sáng hôm nay, tôi về tới chân núi, qua tầu điếm thấy Chu Quí còn ngủ khi. Thuyền ghé đến thủy trại, không gặp một chiếc tuần thuyền nào cả, Lên tới núi chư vị huynh đệ cũng chẳng biết tôi về. Như thế là một lỗi không thể tha thứ trong binh gia được.

Khi xưa Hàn Tín cũng chỉ vì ngủ quên, để Hán Cao tổ vào lấy lại binh phù ân tín, nên mới thành ra vô quyền, về sau mang họa đền thân.

Nay chúng ta đã thế cùng nhau làm những công cuộc oanh liệt để thay hẳn cõi đời này, nếu cứ an nhàn ở đây mà say sưa suốt ngày tháng, thì còn bao giờ mở mặt với đời nữa. Hôm bước chân đi, tôi đã căn dặn anh em ở nhà phải năng thao luyện quân sĩ, luyện tập thủy binh, vì chóng chầy tất có việc tranh chiến.

Nay về đến Sơn-trại, thấy quân thì hàng ngũ lộn xộn, tướng thì rượu say túy lý, tôi thực không bằng lòng !

Lư Tuấn Nghĩa đỡ lời các anh em nói:

— Xin Quân Sư nguôi giận. Người ta thường nói: nhân cư vi bất thiện. Thế mà từ ngày Quân Sư đi Đông Kinh đến nay, chúng tôi không hề đi cướp đầu cả các phủ huyện quanh vùng tự do mở cửa, thậm chí thương khách qua lại dưới chân núi cũng được bình yên, thỉnh thoảng lại ghé bữa điểm của bọn ta mở ăn uống nghỉ ngơi chúng đều gọi bọn ta là Phật Tặc, nghĩa là giặc lành như Phật. Cũng bởi lương thảo súc tích, bò lợn từng đàn chăn nuôi sau núi, cá tươi đánh ở dưới hồ, không còn thiếu thức gì, nên chúng ta tuy ở nhà mà vẫn làm lành Quân Sư còn trách nổi gì!

Thấy câu nói khôi hài, Ngô Dụng mỉm cười đáp:

— Lư viên ngoại cũng khéo chòng chệe nhỉ! Sao trước kia bị tra tấn tãi ngôn luận để đâu!

Vũ Tùng nói:

— Trước kia khác bây giờ khác! Bây giờ còn ai dám động đến lông chân chúng ta mà sợ!

Ngô Dụng lắc đầu nói:

— Vũ hiền đệ đã chắc chúng được yên thân đây hẳn? Chỉ một tháng nữa quan quân kéo đến, bây giờ xem anh em lại không rồi rít cả lên!

Tông Giang nói:

— Chúng ta đã gặp biết bao lời thú còn chẳng sợ gì, nay chúng đến thì ta đánh, có gì mà lo dữ vậy! Ngô-dụng nói:

— Lần này khác với các lần trước. Viên tướng cầm quân sắp đến đánh là Đường-Hoán, là một lão tướng đã phò Tông tráo ba đời, mấy lần đánh tan quân tướng nước Kim. người ta đã gọi là Trường-thắng tướng-quân, chúng ta chớ nên khinh địch. Tôi phải vội về báo tin để anh em liệu cách ngăn địch. Vậy bắt đầu từ mai nhất định phải thi hành quân luật. Các đầu lĩnh không được uống rượu, phải lo thao diễn thủy bộ quân sĩ; sửa sang chiến thuyền, khí giới để

liệu cách ngăn địch.

Thấy lời nghiêm nghị của quân-sư, ai nấy biết rằng sắp gặp đại địch, nên cùng nép lạng, trong sảnh tụ nghĩa bây giờ một vẻ nghiêm trọng bao phủ hơn một trăm vị báo hán. Đã lâu vô sự, nay sắp đến lúc dụng võ, mọi người cùng có cảm giác băng khuâng nửa hăng hái, nửa bồn khoăn. Chỉ riêng Hắc toàn Phong ngồi không yên, chồm chồm lại nhấp nhổ, đứng dậy hình như muốn vác đôi búa sắt chạy đi chém giết vậy.

Tổng giang nói :

— Quân sư đã ngỏ lời, các anh em phải lưu tâm. Từ nay rượu đóng vò cất lại, chờ khi nào phá xong quân binh mới được đem ra uống.

Bèn cùng Quân-sư phân phát công việc : Sai quan Thăng-tấn-Minh, Hồ-diên-Chước, Võ-Tùng, Bưu Đường, Tuyên-tán, Hắc-tư-Văn, Lâm-Sung giữ mặt trước, Sách-Siêu, Dương Chí, Lỗ trí Thâm, Lý Quý, Lã Phương, Quách Thịnh, Bý Thành, Văn Đạt giữ mặt sau. Tá dực thì giao cho Sử Tiên' Đan đình Khuê, Ngụy định Quốc, Tổng Vạn, Đỗ Thiên, và hai vợ chồng Vương ngụy Hồ. Về phía hữu dực, có những vị đầu lĩnh : Đào tôn Vương, Thăng long, Giải Trăn, Giải bảo, Tôn Tân, Tôn Đập, Chu Đông, và lời Hoành. Lại cất Kim sang thủ Từ Minh luyện tập quân câu liêm sang, sai Oan Thiên lời Lăng Trần chề các hóa pháo.

Dưới Thủy trại thì giao cho Trương Hoành, Trương Thuận và ba anh em họ Nguyễn điều vát các chiến thuyền. Còn mặt trung quân thì có Cáp thời Vũ Tông Giang, Ngọc kỳ lân, Lư Tuân Nghĩa, Trí đa Tình, Ngô dụng, Thần Hành thái bảo Đái Tôn Tiểu toàn Phong Sài Tiên.

— Tất cả thủy bộ, 108 vị anh hùng thông lĩnh 10 vạn hùng binh, đều là những người vì phản uất với quan lại mà đến qui phục dưới lá cờ Tê Thiên Hành Đạo !

Sau khi đã cất công việc cho mọi người Ngô Quân Sư

đứng lên nói :

— Bọn ta đều là đứng anh hùng, chọc giời quây nước. Hiệu lệnh vừa ra là theo công lý, không phải tự tôi có ý dăng buộc anh em đâu. Nước có luật phép, dân mới thái bình. tướng có nghiêm minh, quân mới dũng cảm. Cái thanh danh Lương Sơn Bạc anh em chớ để một lúc bị chôn vùi. Tiệc rượu hôm nay, xin anh em cùng uống say để đợi tiệc mừng thắng trận thành công sau này.

Dứt lời, quân sư nâng chén đứng dậy mời các vị đầu lĩnh một lượt rượu. Tống Giang ngà ngà say tuốt thanh gươm chém đứt một góc bàn, nói :

— Từ Tống Giang này cho lên hết thấy các vị đầu lĩnh ai không tuân công pháp đã có thanh gươm này nghiêm trị. Các anh em có lòng yêu tôi, và vị nghĩa tên tụ tập ở đây xin cứ thực tình mà sứ. Nếu có vị nào không ưng thuận thì cứ tự do xuống núi, tôi xin cấp vàng bạc để đi nơi khác lập công danh. Bằng đã thế cùng nhau riêng dựng cơ đồ thì phải cùng tuân phép luật của đảng.

Hơn một trăm hảo hán đồng thanh đứng dậy thề sông chết không rời bên nước. Tiệc rượu hôm ấy tan, ai nấy cùng lui về trại riêng lo chức vụ của mình.

Bây giờ, trại nào, trại này, đều bắt đầu rèn luyện quân sĩ. Từ đầu lĩnh, đầu mục, cho tới bọn tiểu lâu la hết thấy đều coi trọng mệnh lệnh chung.

Tuy nhiên thói quen là con ma ám ảnh người ta. Từ khi cái lệnh giời từ truyền ra nhiều vị hảo hán khó chịu. Nhất là Lỗ trí Thâm là cái bầu đựng rượu không đầy bây giờ bứt rứt vô cùng.

Một hôm, «vị hòa thượng bát đặc dĩ đó» đang ngồi một mình trong trại riêng tư tưởng đến những thịnh soạn núi thịt bê rượu, bỗng cửa phòng sịch mở, Lý Quí ở ngoài chệnh choáng bước vào.

Con mắt tinh đời của Lỗ trí Thâm nhìn đáng đi, sắc mặt của chàng mặt đen, đánh hơi thấy rượu ngay!

Lỗ trí Thâm mời Lý Quý ngồi rồi nói ;

— Lý hiền đệ hôm nay coi mặt hồng hồng như có vẻ vui mừng hơn hử. Chắc hẳn là mời ngu huynh đi uống rượu hân .

Lý Quý lắc đầu nói ,

— Đầu có !

Lỗ trí Thâm ghé sát mặt Lý Quý, ngửi mồm giá cách tái sắc mà rằng :

— Giỏi ! Lý hiền đệ giỏi thực ! Dám trái tướng lệnh ! Ta phải đi báo Tổng đại ca mới được .

Nói rồi làm ra dáng quây quã chực đi lên đại trai Lý Quý giữ lại, cười ngặt ngheo mà rằng :

— Chả nói đầu gì bác ! tôi trộm phép huynh trưởng sai quân nậu vụng được năn bình rượu lậu. Uống một mình không vui, định lại rủ bác đến làm vài chén !

Lỗ trí Thâm nghe nói đã thêm, nhưng còn làm ra ! dáng chủ chừ, lễ Lý Quý phải phát câu, gắt :

— Tôi có lòng tốt mời, đại huynh còn làm bộ ! Đây Đại huynh có đi báo Quán sư thầy công thì cứ việc đi, tôi không sợ !

Lỗ trí Thâm cười mà rằng :

— Nói đùa thê chứ cùng một bệnh như nhau, ai nỡ hai bác ! nào thì đi .

Lý Quý đưa Lỗ trí Thâm đến trại mình, lôi ở gấm đường ra hai bình rượu, vừa nút, hơi thơm bay ra ngào ngạt, Lỗ trí Thâm thoáng ngửi đã thêm rõ rãi. Lý Quý rót ra đầy hai chén lớn mời Lỗ trí Thâm nhấp .

Lỗ trí Thâm tắc lưỡi khen :

— Chà ! Vị cao men đậm, hiền đệ cũng sành cách nấu rượu ! Ngày xưa, Cổ An nấu rượu đến nổi cây cối quanh nhà mắc nghiện, tởm cũng vị tất đã nấu được thứ rượu ngon hơn !

Lý Quý phồng mũi, để Lỗ trí Thâm ngồi chơi chạy vào bếp lấy thức nhắm. Chàng đem một nửa con chó luộc và

một súc thịt trâu thui ra, đã thấy Lỗ trí Thâm được g
ngiêng vò tu.

Lý Quí cả cười mà rằng :

— Đại huynh háu thê !

Hai người vừa uống, vừa xé thịt ra nhấm nhót, vút
chọc hai bình rượu trơ đáy ! Lý Quí nói :
rượu đang hừng, phải uống thêm mới được.

Lại cúi xuống găm dường bê hai bình nữa lên, chén
tạc chén thù cho đến chiều, hết cả hai bình rượu ấy. Lý
Quí toan lấy một bình nữa lên. Lỗ trí thâm dơ tay gạt
mà rằng :

Say lắm rồi. Và gần đến giờ tuần phòng tôi về phải trại
không lỡ chuyện.

Lý Quí tiễn Lỗ trí Thâm ra rồi quay vào phòng lẫn ra
ngủ. Còn Lỗ trí Thâm một mình thất thểu đi về trại riêng
Lỗ Trí Thâm loang choạng đi.

Lúc đó trời đã tối. Hậu canh phòng trên núi đã nổi,
sực thấy trước mặt xông tới một bọn hơn mười người,
người đi đầu quát hỏi :

— Đầu lĩnh trại nào ?

Lỗ trí Thâm đang lúc say nóng cũng quát giá :

— Đứa nào dám hỏi ta ? Ta là Lỗ Đạt !

Người đi đầu như nứa giạn lại hỏi :

— Lệnh tiền đâu.

Lỗ trí Thâm đáp :

Ta đi chơi cần gì phải lấy lệnh tiền của ai :

Người kia nói giận thét lâu la xông vào bắt. Lỗ trí
Thâm điên tiết, múa quyền đánh vung lên, mấy lần lâu
la bị đá ngã đều bỏ chạy. Người đầu bọn nhảy tới ôm
lấy toan vật Lỗ trí Thâm, nhưng vật sao nói cái thân thể
to lớn kia. Lỗ trí Thâm nhảy đánh bọn lâu la đã há
hết hơi rượu, thấy có người ôm chặt lấy mình, liền xuống
tân hạ mã, sọc hai ngón tay lên mặt người kia. Người
kia hét lên một tiếng, buông rời Lỗ trí Thâm ù té chạy.

Lỗ trí Thâm cười mà rằng:

— Được lắm! ai bảo chực bắt ta!

Liên rảo bước về phòng riêng, lên đẩy cửa phòng, để cả áo nằm ngủ.

Tại nói chuyện tới hôm ấy Đào tôn Vương đến lượt đi tuần núi, ngờ đâu giữa đường gặp Lỗ trí Thâm say rượu đánh bị thương, ôm mặt chạy lên đại sảnh cầm dùi trống đánh luồn ba hồi chín tiếng. Tiếng trống âm âm vang động khắp sơn trại. Các vị đầu lĩnh vừa mới nghỉ nghe tiếng trống vội trở dậy tề tập ở Tự Nghĩa sảnh. Lầu la nháo nhác thắp đèn đột được, trông sáng rực như ban ngày.

Tông Giang lên ngôi chủ tọa, rồi hỏi ai có việc gì mà nổi trống hiệu.

Đào tôn Vương bưng mặt đầm đìa những máu, bước lên thuật chuyện Lỗ trí Thâm say rượu hành hung. Các đầu lĩnh nhìn khắp một lượt ghê không thấy Hòa thượng rón lời đầu cả! Lại nhìn Đào Tôn Vương thì thấy chân bị hai vết ngón tay tọc phai, lột hẳn một lớp da mặt lên.

Tông Giang nổi giận, một mặt sai người đi mời An Đào Toàn đem thuốc gột cho Đào Tôn Vương, một mặt sai gọi Lỗ trí Thâm.

Các vị đầu lĩnh ngồi bàn tán một lúc lâu, mới thấy Hoa Hòa thượng chân nọ đá chân kia, bước vào trong sảnh, ngang nhiên kéo ghế ngồi.

Tông Giang đập bàn quát lên rằng:

— Lỗ trí Thâm! Vừa mới hôm nào đông đủ mọi người tuyên lệnh giới tửu, có sao người dám dõ ý phạm phép?

Lỗ trí Thâm gật gù đáp:

— Xin lỗi huynh trưởng! Rượu là tri kỷ của tôi, huynh trưởng cầm tôi cũng không thể chừa được. Lệnh kia nên trừ tôi ra. (Còn nữa)